כלכלה נכונה

הצירוף של ילדים וחופש ארוך הוא צירוף מפחיד מאוד מבחינה כלכלית. גם הילד הצנוע ביותר הופך לעורב לקחן, אם לא מרצון, הרי משיעמום. הילד רוצה סרט ועך סרט והצגה אחת, וכמבון קירקס, ופעם אחת לפחות לונה פארק ומיסערה אחת טובה ומיסערה אחת פשוטה, ר־36 ארטיקים ו־17 גלידות, 300 חטיפים שונים, 11 המבורגרים וצ'יפס, 2 פוסטרים ענקיים של רמבו 1 ורמבו 2, זוג מיכנסי ג'ינס דהויים (להבדיל ממשופשפים, שכבר לא באופנה), חלק מאוד חשוב למחשב, נעלי־התעמלות בצבע גזר (ככה ש לחבר הכי טוב שלו), שני סרטים למצלמה (הוא עדיין לא ער לעובדה שהמצלמה אבדה בטיול האחרון) וכמובן, גם קצת כסף לביזבוזים.

ככה הוא רוצה, הילד העברי הממוצע בחופש פסח.

או אפשר, כמובן, לתת לו את כל מה שהוא רוצה, ואחר כך לשלם את המשכנתא עד לפסח הבא. מאידך, אפשר גם לא לתת לו מה שהוא רוצה, ותוך כדי זה לנטוע בו ריגשי קיפוח, הונחה, כאב ושינאת־הורים, ועבור כל אלה לשלם את החשבון עד סוף החיים.

ומה עוד אפשר? אפשר לקיים ישיבה משותפת של המישפחה, כלומר מצד אחד המפרנסים בזיעה (להלן: ההורים), ומצד שני המתפרנסים בריגה (להלן: הילדים), ותוך כדי ויכוח ויוקב וצעקני. אפשר להחליט על הסכום שכל ילד יכול להוציא על עצמו בחופשת הפסח. הסכום שעליו הוחלט יושם במעטפה והילד/ה יתחילו לתמרן, לחשב חשבונות ולהחליט החלטות מה הכי כדאי לעשות בסכום העומד לרשותם. אם כל הכסף ייגמר להם אחרי שבוע, או הם אכלו אותה, ומהבושה הם לא יפנו אליכם יותר בעניין כסף. אם, לעומת זאת, הכסף יחזיק מעמד עד ליום הגאולה — היום האחרון של החופש — או גם הצלחתם בחינוך. מה עוד תבקשי מאיתנו, מכורה!

עבדות, חרות, משהו כזה!

ליל־הסדר „גופל" השנה ב־13 באפריל, אז כדאי שנתחיל כבר להתכונן. להתכונן למה? קודם כל המריבות בין הקרובים אצל מי ייערך הסדר השנה ומי כן יהיה מוזמן ומי לא יהיה מוזמן. אם בשנה שעברה עשיתם סדר אצל המישפחה שלך, אז אין ספק שהשנה זו חובה לאומית לעשות אצל ההורים שלו. וגם אם ההורים שלו החליטו פיתאום להצטרף לסדר של החתן שלהם ומישפחתו זה עדיין לא פותר אתכם מכלום, כי למרות שהם יהיו מוכנים לוותר על נוכחותכם לצידם בלילה המיוחד הזה, הרי מה יגידו השכנים והקרובים הרחוקים, שכבר שנתיים אתם לא עושים איתם את הסדר. לא יודעת מה אתם מתכוננים לעשות ואצל מי תסבו בסדר, כדאי שיהיה לכם ברור שכבר 12 איש נעלבו מכם ועוד שיבעה יעלבו אחר כך.

ועניין שכבר החלטתם סופית שהולכים לחגוג, שאצלה השנה יישבו מסביב לשולחן הגולדמנים והכהנים והרגבים והטלים. או מעניין מאוד למה לגולדמנים אמרו להביא רק יין ועוגיות־פסח, לטלים אמרו להביא שני סלטים, ורק לכם אמרו לבשל מרק ודגים. באמת לא פיר. לא היו צריכים לעשות ככה. ומה תקנו מתנה למארחת, לבעלה ולשלושת ילדיהם? בעצם, למה מגיעה להם מתנה? הרי אתם מביאים חלק מהאוכל, לא? טוב, אבל בכל זאת היא מארחת והיא נותנת את הבית שלה והיא תצטרך לנקות למחרת. אז לא יפה לבוא בידיים ריקות. קונים משהו קטן, רק בשביל תשומת־לב. אי־אפשר. הרי, להתחרות באשתו המליאנית של המליאן כהן, שכל שנה קונה למארחים סרוויס של 24 חלקים, ומייד מסתכלת בבוז עמוק על המתנות של האחרים.

אגב, אתם זוכרים שלילדינו יש חופש בן 20 יום? מי ישמור עליהם בבוקר ואיך תלכו לעבודה במשך החופש? בטענות נא לפנות למי שהמציא את כל המכות, רם צפרדע, כינים, חופש־פסח וכו'. הדבר היחידי שיכול לעזור בעניין המכה הזאת היא טבלת־אוש גדולה ויפה. שתיתלה במקום מכובד בבית, ובכל יום בערב תעשו בה איקס גדול שיסמל את סוף החופש ותחילת החרות.

ומה עם הנקיון? לא לשכוח פאנלים, בבקשה. והווילונות? כבר לא רואים דרכם כלום מרוב אבק. ומאחורי המקרר. מתי ניקיתם בפעם האחרונה? לא לשכוח שפסח זה אביב, ואביב זה הזמן המדוייק שבו מעלים את ביגדי הקיץ ומורידים את ביגדי החורף, ותוך כדי זה גם קצת מכבסים ותולים ומורידים ומגהצים. נו, וארונות־מיטבח באופן יסודי לא תעשו? והתריסים האלה, שאי־אפשר להגיע אליהם מתוך הדירה, מה איתם? פה ושם צריך גם לצבוע

איזה קיר שהתקלף, ואת הכריות בסלון צריך למלא בצמר־גפן, שלא ייראו כמו משהו שהתחתל הביא הביתה.

אגב, איך תסבירו לילדים שמתוך 20 ימי־החופש לא מצאתם זמן לבלות איתם כמה ימים באילת וכמה ימים אצל החברים בקיבוץ? אל תנסו להסביר, כי לא תצליחו. הילדים לא מבינים מה שהם לא רוצים להבין. יותר פשוט להעמיס אותם על המכונית, וכמו כל עם ישראל לנדוד דרומה עם צידנית, ביגדיים, פיתות וצעקות: „נו, מתי כבר מגיעים?"

* * *

ככה כל שנה. אני כבר התרגלתי, ואין לי טענות לאף אחד. הדבר היחידי שמפריע לי זה למה החליטו לקרוא לדבר הארוך הזה „חג־החרות"?

כמה עצות על מה שאפשר לקנות, למה וכמה

דווקא התכוונתי להתעלם מהמכה הזאת של המתנות והעצות, אבל בלחץ חברות פרטיות, נשברתי ונתתי להן כמה עצות. ואם לחברות שלי מגיע, אז למה לא גם לכם. הנה מיבחר קטן של מה שאפשר לקנות, למה ובכמה:

לכולם

אם זה רק עניין של תשומת־לב ואיתולים לחיים מתוקים, אז למה לא פשוט ממתקים. עלית

משווקת לכבוד החג קופסת־שי מוזהבת, שאפשר לקנותה מלאה בכל טוב הארץ — שוקולד, פרלינים, דרז'ה, ביצי שוקולד וכו', תמורת 22 שקלים אבל אפשר גם למלאה לפי בחירתכם בפחות או ביותר כסף, ברשת חנויות עלית.

גם חברת הממתקים החדשה ורד הגליל התכוננה לחג ויצאה לשוק עם שני מוצרים חדישים באריזת מתנה. פרלינים אינטרמצו בקופסות בשלושה גדלים, החל מ־2.5 שקלים ועד ל־14 שקלים, וגם טירולים (פירות יבשים ואגוזים בציפוי שוקולד), שוב בגדלים שונים ובמחיר החל מ־4.5 ועד ל־12 שקל.

לנשים

(כן, רק לנשים, אף גבר לא מתרגש מצלחת יפה).

חנויות כלי־הבית מפוצצות במאות סוגי כוסות ואלפי סוגי צלחות מכל גוזג, דת ומין ובכל צבע וסוג פרחים ופסי־זהב ומחירים. הדרך היחידה עבורי להתחיל לבחור היא להחליט שבחג חרותנו צריך לקנות כחול־לבן, וכאן המיבחר מצטמצם פלאים.

המיבחר הגדול ביותר של כחול־לבן נמצא ברשת החנויות לפיד־נעמן. שלכבוד הפסח הורי־דה מחירים עד ל־50%. בין כלי־האוכל הקונ־בנציונאליים יש כעת מערכות בציבעי ורוד וסגול, וסוף־סוף בארצנו — אפילו צלחות שחורות. מתנה יפה מאוד היא מרקיה חסינת אש, שעליה מודפס מתכון של מרק ב־7.2 שקלים, אבל יש גם מתנות גדולות ומפוארות כמו כלי־ההגשה למרק, שמחירן 67.5 שקלים.

אבל כדי שלא תגידו שאני שובניסטית מטומטמת, בכל זאת משהו קטן מתוצרת־חוץ, הפעם, דווקא צרפתי: אביזרי שולחן מרושתים

בשלל צבעים, כל אחד ב־5 שקלים בלבד. מח־זיקי־מפיות־בד, גביעי־ביצים ומעמדים לסכום משומש, כדי שמפת־השולחן לא תתלכלך.

ועוד חידוש נחמד הוא מגש־פלסטיק בעל שקערוריות מיוחדות, שלתוכן נכנסות הצלחת והכוס ולא נופלות כשמחזיקים את המגש על הבירכיים, בזמן הצפיה בטלוויזיה, למשל. רעיון נחמד, גם הוא בשלל צבעים ב־9 שקלים היחידה, ברשת חנויות חוויה.

לילדים

רעיון נחמד שישמח כל ילד/ילדה היא ההגדה המנגנת. זוהי הגדה של פסח, שבה מלבד הטקסט המסורתי, מילות שמונה שירי פסח, כשלצידם במקום תווים קונבנציונאליים ציורים בצבעים שונים, המתאימים לציבעי הקלידים שבמנגנון נגינה דמוי־פסנתר בתחתית הספר. תוך חמש

דקות יכול כל ילד לנגן לעצמו את שירי־הפסח ולהיות מאושר מ„גאוניותו".

על כריכת הספר כתוב: „פשטות הנגינה מח־זקת את זיקת הילד לעולם המוסיקה, להגדה ולמסורת, תוך פיתוח קואורדינציה בסיסית בין העין ליד." אני לא מציעה לבנות על זה. הנאה זה גם משהו — 29 שקלים.

לילדות

אני לא יודעת מה ילדות אוהבות, אבל אילו הייתי אני ילדה עכשיו הייתי ממש משתגעת על סיכות המאכלים, שאפשר לתלות על בגד בקבוצות של ארוחה שלמה. למכירה בכל מיני חנויות של פיצ'בקס, אבל בבו־בו בלב דיזנגוף, כל מנה רק ב־3 שקלים.

קניתי שבע כאלה. לא שאני אישית מכירה ילדות, אבל אולי פעם יכירו לי.

קישוטים

אם החגיגה השנה, במיקרה, אצלכם, בוודאי תרצו שמלבד החברה הנעימה והאוכל הטעים — גם השולחן ייראה במיטבו. מפה יפה, כלי־אוכל

נאים, סכום מתאים, מפיות בשלל צבעים, ואחרי כל זה, בכל זאת, שם במרכז השולחן חסר עוד משהו קטן שיכול להשלים את התמונה.

אפשר לחפש בבויירם את הצדף הענק שפעם מישהו הביא, לרחוץ אותו, למלא אותו בפרחים יפים ולהעמיד במרכז השולחן.

ולמה לא שני קינרסים, או יותר, שישמשו כפמוטים?

ואפילו סלט דקורטיבי, כמו שלי אותי בקורס לקישוטי־מזון של תנובה. בתח הערב זה נראה כמו זר פרחים, אבל אחר כך, תוך כדי האכילה והקריאה, אפשר לאכול את הצנוניות, התפוחים והבצלים.